

Arrest

nr. 77 730 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 maart 2011 tot weigering van afgifte van een visum voor kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DIKONDA, die *loco* advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2011 dient verzoekster een visumaanvraag voor kort verblijf in bij het Belgisch consulaat van Casablanca voor een familiebezoek.

Op 21 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de afgifte van een visum voor kort verblijf wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

-Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

-Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Onvoldoende bewijs (geen aangifte inkomsten en betaling van professionele taksen).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn.

Dat verzoekster wil haar broer komen bezoeken in België.

Dat haar broer heeft een attest van tenlasteneming (bijlage 3bis) voorgelegd.

Dat verzoekster heeft een geldig nationaal reispaspoort voorgelegde.

Dat verzoekster een heen -en terug vervoersbewijs kan voor leggen.

Dat de broer van verzoekster ziek is en zij wou hem komen bezoeken. Dat ze zeker zal terugkeren na 3 weken.

Dat verzoeker komt haar broer H. M., die Belg is, bezoeken.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid achtte het gepast om in voorliggend dossier een afwijzende beslissing te nemen op basis van de Vreemdelingenwet, na een summier onderzoek.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid baseerde zich vooral op het feit dat er geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf was.

Overwegende dat de broer van verzoekster, de heer H. M., een verbintenis tot tenlastneming getekend heeft.

Dat haar broer, de heer H. M., is zonder twijfel een kredietwaardige persoon.

Dat de heer M. H., bij de visumaanvraag van verzoekster zijn maandelijks inkomen en zijn aanslagbiljet heeft voorgelegd.

Dat ondanks alle documenten dat verzoekster aan tegenpartij heeft toe gestuurd, kreeg zij een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum.

Dat de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en haar in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met het gegeven dat verzoekster heel gebrekkig kennis van de engels taal heeft.

De bestreden beslissing is derhalve niet gemotiveerd.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Verordening 810/2009/EU (visumcode) en naar het feit dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing betwist, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de visumaanvraag in de plaats te stellen van die van

de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt dat zij het niet eens is met de opgegeven motieven. De Raad wijst er evenwel op dat het louter niet eens zijn met de motieven nog niet aantoonst dat de beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

Verzoekster wijst erop dat zij haar broer wil komen bezoeken en zij een attest van tenlasteneming heeft ingediend, alsook een geldig nationaal paspoort. Bovendien heeft zij een heen- en terug vervoersbewijs voorgelegd. Zij wenst haar broer voor korte tijd te bezoeken. Zij betoogt dat haar broer zonder twijfel een kredietwaardige persoon is. Zij heeft het maandelijks inkomen en het aanslagbiljet van haar broer voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot haar solvabiliteit het volgende gemotiveerd:

“Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Onvoldoende bewijs (geen aangifte inkomsten en betaling van professionele taksen)”

Waar verzoekster verwijst naar het maandelijks inkomen van haar broer en betoogt dat hij een kredietwaardige persoon is, weerlegt zij niet de vaststelling van verweerder dat zij niet afdoende heeft aangetoond zelf over voldoende en regelmatige inkomsten te beschikken uit een legale winstgevende activiteit. In de mate verzoekster tracht aan te tonen dat haar garant solvabel is, blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing niet dat verweerder dit betwist. Verweerder motiveert dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer nu verzoekster niet aantoonst over voldoende en regelmatige inkomsten te beschikken uit een legale winstgevende activiteit. Dit motief wordt niet weerlegd door verzoekster waardoor verweerder op kennelijk redelijke wijze concludeert dat geen voornemen van verzoekster om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum kan worden vastgesteld. Verzoekster laat na aan te tonen dat de beslissing is genomen op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Waar verzoekster betoogt dat haar kennis van de Engelse taal gebrekkig is en niet de mogelijkheid heeft om zich tegen de beslissing te verdedigen, laat zij na aan te tonen welke bepaling of welk beginsel zij geschonden acht. Bovendien blijkt zij thans in staat om met kennis van zaken een beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN